

og socialdemokratisk Side Gang paa Gang angreb os andre, fordi der ikke blev gjort tilstrækkeligt for at hæve den danske Krone, paa det voldsomste angreb os, fordi det Forslag om Nedsættelse af et Valuta-raad, som var fremsat i Rigsdagssamlingen 1919—20, ikke blev gennemført, og fordi man ikke kunde faa Importregulering eller Importbegrænsning. Hvis vi ser hen til Forhandlingerne i Valutakommissionen i 1920, vil vi, saaledes som det ærede Medlem Hr. Lange har gjort opmærksom paa, se, at man fra alle Partiers Side stiller sig bag Kravet om, at Betalingsbalancen, at Handelsbalancen skulde være i Orden. Hvor mange Gange siden 1920 er Ministeriet Neergaard ikke blevet angrebet, fordi det ikke tog Hensyn til Valutakommissionens Betænkning, hvor mange Gange har ikke den nuværende højtærede Indenrigsminister, naar han havde en lille Smule Vanskelighed ved at klare en eller anden Debat, med stort Held altid kunnet falde tilbage paa Valutakommissionens Betænkning og paa det ærede Medlem Hr. Pinstrup's Stilling til denne? Det sædvanlige Omkvæd for den nuværende højtærede Indenrigsminister var jo dette: Hvorfor fulgte man ikke det ærede Medlem Hr. Pinstrup? Hvorfor gik man ikke til Importforbud? Hvorfor gik man ikke til Importregulering? Det var Kravet om en Ordning af Handelsbalancen, som efter de daværende Oppositionspartiets Anskuelse var det centrale i hele Situationen. Nu siger man: Lad os se bort fra den Ørkenvandring, som Behandlingen af Valutasagen har været, lad os glæde os over den Løsning, vi nu har faaet. Det er uheldigt, at det konservative Folkeparti ikke viser en forstandig Resignation ved denne Lejlighed, men man søger at vise Befolkningen, at der nu er opnaaet et mægtigt Resultat. Og Sandheden er saa den, at Resultatet er i Uoverensstemmelse ikke blot med alle Udtalelserne fra de nuværende Regeringspartiers Side gennem Rigsdagsperioden 1920—24, men ogsaa — hvad der er det centrale, og hvad jeg skal komme tilbage til om et Øjeblik — i fuldkommen Uoverensstemmelse med, hvad man fra radikal og socialdemokratisk Side gik til Valg paa saavel ved Folketingsvalget i April som ved Landstingsvalget i September.

Det ærede Medlem Hr. Lange pegede paa de fremtrædende Navne, der stod under Betænkningen fra Nationalbankens Valutakonference, Navne paa Folk, som ved deres Underskrift under denne Betænkning havde bundet sig til, at Valutasagens Løsning her i Landet først og fremmest skulde ske ved, at Handelsbalancen og Betalingsbalancen kom i Orden. Da Nationalbankens Valutakonference resulterer i, at den daværende Regering foreslaar Oprettelsen af Egaliseringsfonden, har vi her i Rigsdagen for et Aars Tid tilbage en ikke ubetydelig Diskussion om dette Spørgsmaal. Ved første Behandling her i Tinget af Forslag til Lov om Egaliseringsfonden spørger det ærede Medlem Hr. Rode, hvad Regeringens hele Politik overfor Valutaen egentlig er. Den nuværende højtærede Socialminister, det daværende ærede Medlem Hr. Borgbjerg, stiller ganske det samme Spørgsmaal. Man havde ogsaa den Gang paa Følelsen, at det var af overordentlig stor Betydning, at alle Partier var enige og stod bag Egaliseringsfonden. Dog, Ordningen med Egaliseringsfonden holdt jo kun nogle faa Uger eller nogle faa Maaneder, og hvorfor holdt den saa kort? Hvad er Svaret herpaa? Ja, ikke vort Svar, som i denne Forbindelse ingen Interesse har, men de Herrers eget Svar. De Herrers eget Svar var dette, at der ikke var det tilstrækkeligt handelsbalanceforbedrende Foranstaltninger til, at dette kunde holde, men da saa Valget nærmer sig — og det er det, der har den afgørende Betydning i denne Forbindelse for at bedømme, hvad de Herre har faaet Vælgernes Mandat til at løse —, da Egaliseringsfonden i Slutningen af Januar bryder sammen, da hele Spørgsmaalet bliver taget op med store Forslag fra de forskellige Partiers Side, hvilken Stilling indtager da de tre Partier, som i Dag staar i Begreb med at gennemføre et Forslag, i hvilket ingen vil paastaa, at der er væsentligt handelsbalanceforbedrende Foranstaltninger?

Det nuværende ærede Medlem Hr. N. Neergaard, den daværende Statsminister, udtalte ved Forelæggelsen, at det, det kommer an paa, og det, der i denne Sag spiller en saa afgørende Rolle, er det overvældende store Unødvendighedsforbrug, men Udtalelserne angaaende Handelsbalancen er jo fra Venstres Side, saaledes som alle ved det, for-